

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ကြွေမလို့နဲ့ဝေ ဝေမလို့နဲ့ကြွေ

Nay myo Say.
27/ 6/ 98

ကြွေမလိုနဲ့ဝေ ဝေမလိုနဲ့ကြွေ

မိုးမိုး (အင်းလျား)

မန္တလေးမှ ထွက်လာကတည်းက မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလာ၏။

မတ္တရာကို ကျော်လာသည်အထိ မိုးက မစဲသေး။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် တောင်ပေါ်လမ်းသည် တောက်လျှောက် အုံ့ဆိုင်းနေပေတော့မည်။

မန္တလေးဘူတာမှာ ကိုကိုကြီးကို တွေ့ ရလိမ့်မည်ဟု အသေအချာ မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ကိုကိုကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ကလာ ကြိုသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုသော် လည်းကောင်း မတွေ့ ခဲ့ရ။ မန္တလေး မိုးကုတ် ကားဂိတ် ရောက်သော်လည်း သူ့ကို လာကြိုသည့် အရိပ်အယောင် တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် မမြင်။ ဖေဖေမေမေတို့ လာမကြိုနိုင်သည်က ထားပါ ဦး၊ ကိုကိုကြီးကတော့ မလွဲမသွေ လာကြိုသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်က အလွန်ပင် တိုတောင်းလျက်ရှိနေပြီမို့ ကားဂိတ်မှာ ပစ္စည်းတွေကို ပစ်ချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေခဲ့မိ၏။ ပစ္စည်းအချို့ကို ရန်ကုန်အိမ် မှာထားခဲ့မိ၍ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါတောင် မေမေက ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပြန် သယ်ခဲ့ဖို့ စာအထပ်ထပ် ရေးခဲ့သေးသည်။ မေမေပြောသည့် အတိုင်းသာ သူ သမက်လောင်းကြီးကို အားကိုးပြီး ပစ္စည်းတွေ အကုန် သယ်လာခဲ့မိလျှင် မ ခက်ပါလား။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ကိုစိန်မောင်တို့ကားနှင့် သွားတွေ့သည်။ လင်း လင်းကို မှတ်မိနေ၍ ရှေ့ခန်းမှာ နေရာပေးပြီး တင်ခေါ်ခဲ့သည်။ ယခင် ဂျစ်ကားတွေအစား ဒတ်ဆန်းကားတွေ ပြေးဆွဲလျက်ရှိ၏။ မရောက်တာ

ကြာပြီဖြစ်သော အိမ်အပြန်လမ်းသည် စိတ်အလျဉ်နှင့်အတူ အရှိန်ပြင်းစွာ တရိပ်ရိပ် ပြေးဝင်လာ၏။ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် ဖွင့်ထားသော ဘေး တံခါးမှတစ်ဆင့် ပါးပြင်ကို လာရောက် ထိခတ်လျက်ရှိသည်။ ရန်ကုန်ဘူ တာမှာ ကျန်ရစ်သော သူငယ်ချင်းများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

သူတို့က လင်းလင်းကို အသည်းနှလုံးရေးရာတွင် အလွန်တရာ သတ္တိနည်းလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် စကားတင်းဆို၍ ကျန် ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ပြောသော အသည်းနှလုံးကိစ္စသည် တကယ် ပင် အရေးပါ အရာရောက်နေချေပြီလား။

ကိုကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ လင်းလင်း၏ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရင်ထဲမှာ ဘာမျှမရှိ။ ရှိရကောင်းစေ ဟုလည်း မထင်မှတ်ခဲ့။ အချစ်မရှိခဲ့ ခြင်း အတွက် မည်သို့မျှ ပူပန်ကြောင့်ကြခြင်း မရှိခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။

ယခုလို အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော ဇာတိမြေသို့ အပြန် လမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ လာခဲ့ရသည့်အတွက်မူ စိတ်ထဲ မှာ အနည်းငယ် ထိခိုက်မိ၏။ သူ့ကို အားလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုနေ ကြလိမ့်မည်ဟု အမှန်ပင် မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။ သူသည် မေမေ အပါအဝင် ကိုကို ကြီးနှင့် သူတို့ မိသားစုနှစ်စု၏ စိတ်ချမ်းသာ အလိုပြည့်ရေးအတွက် အစစအရာရာ လိုက်လျောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ အနစ်နာခံသည်ဟု မဆို သာသော်လည်း သည်သို့ဖြစ်လာရန် အတွက် အစဉ်စူးစိုက် ထိန်းသိမ်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက်နှင့် မည်သည့် အထစ်အငေါ့ အပြစ် အနာအဆာ ကိုမျှ မဖြစ်စေခဲ့ပေ။

သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ၏ အငွေ့ အသက်သည် ရိုက်ခတ်ခဲ့ပြီ။ မိုး

သည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ သိပ်သည်းလာ၏။ သဘာဝချမ်းအေးမှုကို လန်း
လန်းဆတ်ဆတ် မခံစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ နှစ်သက်စွာ ခံယူလိုက်၏။
လေမှာ ဝေ့ဝဲနေသော ဆံယဉ်စတို့သည် မိုးစက်တို့၏ အထိအတွေ့ ကြောင့်
စိုထိုင်းစပြုလာသည်။

"တံခါးပိတ်လိုက်ပါလား"

ကားမောင်းသူက သတိပေး၏။

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပိတ်လိုက်ရင် လှောင်သွားမှာစိုးလို့"

မိုးရေတွေကြားသို့ ကားက တိုးဝင်နေ၏။ ကားမှန်သည် မှန်ဝါးဝါး။
ပင်ပန်းခြင်းနှင့် ဆာလောင်ခြင်းကြောင့် နွမ်းနယ်သလို ခံစားရ၏။ မျက်စိ
များကို ခေတ္တမှိတ်ထားမိသည်။

"ကိုခင်မောင်ဦးကို မချစ်တာနဲ့ပဲ လင်းလင်းကို အသည်းနှလုံး မရှိဘူးလို့ စွပ်စွဲတာ မှန်နိုင်ပါ့မလားရှင်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မချစ်နိုင်တာလဲ လင်းလင်းရယ်"

"ကိုခင်မောင်ဦးက လင်းလင်းပြောတာကို နားမှ မလည်ပဲကိုး၊ ချစ်တာကို ဘာကြောင့် ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့မရသလိုဘဲ မချစ်တာကိုလဲ ဘာကြောင့် မချစ်ဘူးလို့ ပြောလို့ရပါ့မလား၊ မချစ်လို့ မချစ်တာပဲပေါ့"

"သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်"

"အိုး လာပြန်ပြီ၊ လင်းလင်းက ရက်စက်တယ် ဆိုရအောင် ကိုခင်မောင်ဦး ကို ချစ်ပါတယ် ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးမှ ပစ်သွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေ့ အဖြေပေးနီးနီးနဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားခဲ့မိလို့လား၊ အစကတည်းက မချစ်ပါဘူးလို့ ရှင်းရှင်းပြောခဲ့သားပဲ၊ ခုလောက် ဖြေရှင်းနေတာတောင် သူငယ်ချင်းချင်း အားနာလို့ပါ၊ လင်းလင်းက ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှက်တယ်၊ သွားတော့မယ်၊ ကင်နီတီးမှာ စုစုတို့ စောင့်နေတော့မှာ"

"သွားပါ လင်းလင်းရယ် သွားပါ၊ ကြာလေ ကြာလေ ကျွန်တော့်အတွက် အသည်းကွဲရလေ ဖြစ်မှာပဲ၊ တကယ်တော့ လင်းလင်းဟာ ဂုဏ်ပကာသန လောင်းရိပ်အောက်မှာ မိနေတာပဲ"

"ဟား ဟား စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ရယ်ချင်လွန်းလို့ ရယ်မိတာ၊ လူပြောသူပြော

များတဲ့ ကဗျာဆန်ဆန်စကားတွေကို ရွတ်လို့ကောင်းတိုင်း လျှောက်ရွတ်မ နေပါနဲ့ ကိုခင်မောင်ဦးရယ်၊ အဲဒီလို စကားမျိုးက သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး လင်းလင်းက ရှင့်ကိုတော့ မယူနိုင်တော့ပါဘူး၊ မေ့လိုက်ပါတော့၊ မိဘ စကားကို မပယ်ရှားဝံ့လို့ ချစ်ရက်နဲ့ခွဲရပါတယ်၊ ဘာညာပြောမှ ပြန်ပြောရ မယ့်စကားပါ၊ ခုတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးရှင်၊ ကဲ လင်းလင်းသွား တော့မယ်၊ ဘယ်သူမှမခွဲတဲ့ အသည်းလဲ ကွဲမနေပါနဲ့ဦး၊ နောက်လဲ တွေ့ ရ တော့မှာမဟုတ်လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်"

‘လင်းလင်း’

ကံ့ကော်ရိပ်မှ နှစ်ယောက်ထိုင် ခုံတန်းလေးပေါ်ဝယ် အချစ်ကို တောင်းခံ သူတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ကျန်ရစ်၏။ သည်အတွက် လင်း လင်း၏ စိတ်ထဲမှာ စိုးစဉ်းမျှ မထိခိုက်တာလည်း အမှန်ပင်။ အမြဲတမ်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းခဲ့သော လင်းလင်း၏ အပြစ်မဲ့နှလုံးသားသည် သူတစ်ပါးကို တစ်ခါမျှ မလှည့်စားခဲ့ဖူးသည်မို့ လင်းလင်းကတော့ လိပ်ပြာလုံသည်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခြေချမိသည်ဆိုလျှင်ပင် အချစ်၏ ရသများကိုပါ ဖွေရှာရတော့မည်ဟု အလိုလို ထင်တတ်ကြသော သူများထဲတွင် လင်းလင်း ကတော့ တစ်မူကွဲ၏။ အမိတက္ကသိုလ်သည် အစဉ်သဖြင့် ချစ်သူတို့၏ ရင်ခုန်သံများ၊ မျက်ရည်များ၊ ကွဲအက် ကြေပြုန်းသွားသော အသည်းနှလုံး များနှင့်သာ ပြွမ်းတီးနေပါသလား။ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ တက်ကြွလန်းဆန်း သော ဘဝရည်မှန်းချက် အရောင်အသွေးများနှင့်ကော တောက်ပ မနေ တော့ပါပြီလား။

သစ်လွင်တောက်ပသော စာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးကို လွန်မြောက်ကာ သိပ္ပံ စားသောက် ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့၏။ လက်သုပ်ဆိုင်တွင် စုစုခေါ်

ဂေါက်တေးမရယ်၊ ဘဲဥရယ်၊ မလေးရယ် စောင့်နေကြသည်။ စုစုက စိတ်ကောက်တတ်၍ ဂေါက်တေးမဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘဲဥကတော့ နာမည်နှင့် မလိုက်အောင် အသားညိုပြီး ပိန်လှသည်။ သူတို့မြို့မှာ သူ မိဘ များက ဘဲဥရောင်းသည်ကို အစွဲပြုပြီး တစ်မြို့တည်းသားများက ဘဲဥဟု နောက်ပြောင် ခေါ်ကြသည်။ နှုတ်ကျိုးနေသော သူတို့မြို့မှ သူငယ်ချင်းတစ် ဦးက လင်းလင်းတို့ရှေ့မှာ ယောင်ပြီး ခေါ်မိသည်ကစ၍ ထိုနာမည်ကို လင်း လင်းတို့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မလေးကတော့ အားလုံးထဲမှာ လူကြီးအဆန်ဆုံးဖြစ်၍ သူ ကို လေးစားချစ်ခင်ကြရသည်။

"ဟော လင်းလင်းလာပြီဟေ့"

"ငါ့အတွက် လက်သုပ်မှာပြီးပြီလား"

လင်းလင်းက လွယ်အိတ်ကို တင်ပါးနောက်သို့ ပစ်လိုက်ကာ ခေါက် ကုလားထိုင် အလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။ ဘဲဥကတော့ ငရုတ်သီး မှုန့်တွေ ရဲနေအောင် ထည့်နယ်ထားသော ထမင်းချဉ်သုပ်ကို အားပါးတရ စားနှင့်လျက် ရှိလေပြီ။

"ဘာလို့ မှာထားနှင့်ရမှာလဲ၊ နင်တို့က ကံကော်ရိပ်မှာ ချွေးသိပ်နေဦးမှာ ဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွက်တာပေါ့ဟ"

ဂေါက်တေးမက ကြက်သွန်ဖြူဥကို အားပါးတရကိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေ သည်။ လင်းလင်းက သူတို့ကိုကြည့်ကာ လျှာဖျားမှာ စိုလာသော သွားရေကို မသိမသာ သိမ်းလိုက်ရသည်။

"နင်တို့ကို ငါ ပြောသွားသားဖဲ၊ ဆယ်မိနစ်ထက် ပိုမကြာပါဘူးလို့"

"ကြည့်စမ်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ရန်သူတွေကို သွား နှိမ်နင်းတာ ကျနေတာပဲ၊ အချိန်ကလည်း တိကျလိုက်တာ၊ တကယ် ဆယ်

မိနစ်တိတိပဲ၊ ရဲဝါယာလက်တွေ ဘာတွေ လာတာတောင် မစောင့်တော့ဘူး။"

"ကဲ လက်သုပ်တစ်ပွဲ ပြင်ပါဦး အဒေါ်ရေ၊ ငရုတ်သီးတော့ လျှော့ထည့်နော်"

"အတွေ့ အကြုံလေး ဘာလေး ရှင်းလင်းစမ်းပါဦး လင်းလင်းရဲ့"

"မလိုပါဘူးကွာ၊ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ စားပါရစေဦး"

"ဪ လင်းလင်း လင်းလင်း၊ မောင့်အချစ်ကို လက်သုပ်လောက် တောင်မှ တန်ဖိုးမထားပါလားနော်၊ မင်းဟာ ဂုဏ်ပကာသနရဲ့ သမီးပျိုပီပီ မောင့်အသည်းကို ကြက်သွန်လို သဘောထားပြီး ဓားနဲ့ပါးပါးလှီး၊ အာလူးပြုတ်လို စိစိညက်ညက်ချေ၊ မကျည်းရည်လို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နယ်ပြီးတော့မှ ကြက်သွန်ဖြူလို ကိုက်စားရက်တယ်နော်၊ မောင်ကတော့ ငရုတ်သီးလို မစားလည်း စပ် စားလည်း စပ်တာပဲ လင်းလင်းရယ်၊ အဟင့် ဟင့်"

ဂေါက်တေးမ၏ အပြောကြောင့် အရယ်သန်သော ဘဲဥက အစားတွေ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ရယ်လေရာ ထမင်းစေ့တွေ စဉ်ထွက်လာသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းဆဲကြလေသည်။

သူတို့အတွက်တော့ လောကကြီးသည် အဖြူရောင်သာတည်း။

"ပစ္စည်းတွေသိမ်းရမှာ ပျင်းလိုက်တာ မလေးရယ်၊ အိပ်ရေးကလည်း ဝတယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ အိပ်ပြီးရင်း အိပ်ချင်ရင်းပဲ"

လင်းလင်းက ခြင်ထောင်ထဲမှ ခေါင်းကိုပြုထွက်ကာ ပြောလိုက်၏။ ခြင်ထောင် စုတ်နေသည်ကို မချုပ်ဘဲ ပြသည့်နေရာတွင် လက်ကိုင်ပဝါဆို၍ အိပ်သဖြင့် ထိုလက်ကိုင်ပဝါက သနပ်ခါးလိမ်းနေသော မလေး၏

ခြေထောက်နားသို့ လာကျသည်။

"ဒီလောက် အအိပ်ကြီး အပျင်းကြီး မိန်းမ မပီသတဲ့သူကိုများ သူ့အမေက ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီမံတာ အံ့ပါရဲ့တော်၊ သူ့ ကိုရတဲ့ ယောက်ျားတော့ မနက်ထမင်း ညထမင်း နပ်မှန်အောင် စားရရင် ကံကောင်း"

"ထမင်းမစားရလည်း ပူစရာမလိုဘူး မလေးရဲ့၊ မြီးရှေ့တစ်ခွက်နဲ့ မုန့်ညင်း ကောင်းကောင်း ရှိရင် ပြီးတာပဲ"

"နင့်အတွက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ထမင်းကို ဆီဆမ်းပြီး ကြက်သွန်ဖြူ ကိုက်စားလည်း ရတာကို၊ နင့်ကိုယူမယ့် သတို့သားလောင်းကို သနားလို့ ပြောတာ ဟေ့"

"ကိစ္စမရှိဘူး အမေ ချက်ကျွေးလိမ့်မယ်"

"ဒါကြောင့်လည်း နင့်ကို အသည်းနှလုံးမရှိဘူးလို့ ပြောကြတာ၊ ဘာကိုမှ လည်း လေးလေးနက်နက် မထားဘူး၊ ဒီကျောင်းတက် ဆိုတော့လည်း တက်လိုက်တာပဲ၊ ဒီစာသင် ဆိုတော့လည်း သင်လိုက်တာပဲ၊ ခု ဒီလင်ယူ ဆို တော့လည်း မငြင်းဘူး"

"မလေးကလည်းကွာ အဘွားကြီးကျနေတာပဲ နားငြီးလိုက်တာ၊ လင်း လင်းမှာ အမေပေးစားတဲ့ လူကို မယူလို့ ဘယ်သူ့ကို ယူရမှာလဲ၊ ရည်းစားမှ မရှိတာ၊ နောက်လည်း ယူရမယ့်အတူတူ စောစောစီးစီး ယူလိုက်တော့ နား အေးတာပဲပေါ့"

လင်းလင်းက ခုတင်အောက်ကို ခြေနှစ်ချောင်းချ၍ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဆံပင်တိုတိုများကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွလျက် အိပ်ရေးမဝသေးဟန်ဖြင့် သမ်းဝေ လိုက်သည်။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီအောက်မှ ရင်သားများက တင်းတင်းရင်းရင်း ပေါ်လာသည်။ အားကစားသမား ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လုံးက ကျစ်လျစ်၏။

အသားက ဝါညက်သည်။ အစဉ်သဖြင့် အခြယ်အသ ကင်းမဲ့နေတတ်သော မျက်နှာက လှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အပြစ်ကင်း၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အများတကာနှင့် မတူ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင် နေတတ်သော သူတို့အုပ်စုထဲတွင် လင်းလင်းသည် ယောက်ျားလေး များ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အခံရဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကမ္ဘာပေါ်မှာ လင်း လင်းကို ချစ်မိသော ယောက်ျားသည် ကံအဆိုးဆုံးပင် ဖြစ်လေ၏ဟု အချစ် ကို ကိုးစားချင်သော ဘဲဥကဆိုလေသည်။ လင်းလင်းသည် မည်သည့် ယောက်ျားလေးကိုမျှ စိတ်မဝင်စားပေ။ သူသည် စာကျက်ဖို့၊ ဘတ်စကက် ဘော ကစားဖို့နှင့် တွေ့ကရာ ဝယ်စားဖို့လောက်သာ သိသော မိန်းကလေး တည်း။

"ဘဲဥကတော့အပြန်မှာ လှည်းတန်းဈေး ဝင်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကြက်ဥ ကြော်ရိုတယ် စားမလား"

"ဘဲဥ ပြန်လာရင်လဲ ဈေးထဲက ရောင်းမကုန်တဲ့ ပဲပင်ပေါက်တို့ ကန်စွန်း ရွက်တို့ပဲ ဝယ်လာမှာပါပဲ၊ ဟင်း အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဝက်သားတွေ ဝက်ဆီ တွေ ဝက်ခေါက်တွေကို တဝစားပစ်မယ်"

လင်းလင်းက ဗီရိုပေါ်မှ သွားတိုက်ဆေးဘူးနှင့် သွားပွတ်တံကို လှမ်းယူ ရင်း ပြောလိုက်၏။ သွားပွတ်တံပေါ် ညှစ်ချလိုက်သော သွားတိုက်ဆေးက ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသဖြင့် အသစ် ထပ်ညှစ်ရသည်။ သွားတိုက်ဆေးဘူး မှာလည်း သူ ညှစ်ချင်သည့်နေရာက လျှောက်ညှစ်ထား သဖြင့် ပုံပန်းမကျ ဘဲ ပိန်လိမ်နေလေသည်။

"ရေပါ တစ်ခါတည်းချိုးခဲ့နော်၊ စကော့ဈေးလဲ ဝင်ရအောင် စောစောသွား ကြမယ်"

ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ခေါက်၍ ထုံးနေသော မလေးက မှန်ထဲမှနေပြီး ကြည့်

ကာပြောသည်။ လင်းလင်းက ခါးကို တစ်ချက်မျှ လိမ်တွန့်လိုက်သေးသည်။
ပြီးတော့မှ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟစ်ကာ ရေချိုးခန်းသို့
ထွက်သွား၏။

အဆောင်မှာ လူရှင်းလှသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ကျောင်းသူများ
လည်းမရှိ၊ ဆယ်တန်း အမှတ်ခြစ်ရန် လာရောက်ကြသော ဆရာမများ
လည်း ပြန်ကုန်ပြီ။ လင်းလင်းတို့ လူသိုက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။

သူတို့က စာတမ်းပြုစုရန် ချန်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဘဲဥနှင့် ဂေါက်တေးမက
တော့ စာပေးစာယူဌာနမှာ လုပ်အားပေးနေသည်။ လောလောဆယ်တော့
သူတို့သည် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်စားနေကြရလေသည်။

"ကျောင်းဖွင့်ချိန် စိန်ပန်းတွေလဲ မြေမှာ ကြဲပြန့်နေ ကံ့ကော်ပွင့်တွေနဲ့
အတူ သူနဲ့တွေ့ရာမြေ အဲ လေ ဟုတ်သေးပါဘူး"

ရေလှောင်ကန်ထဲမှာ ရေကို တဗွမ်းဗွမ်းမြည်အောင် ခပ်လောင်းရင်း
ဆပ်ပြာကို တစ်ကိုယ်လုံး အမြှုပ်ထအောင် တိုက်ကာ ပါးစပ်ကလည်း
အနားမနေဘဲ သီချင်း ဆိုညည်းနေသည်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ ငါ
ရည်းစားမှ မရှိတာဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့ရင်း သီချင်းကို ပြောင်းဆိုဖို့
စဉ်းစားသည်။ သူ့နှလုံးသားနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သည့် သီချင်းမရှိ။

"ပျံသန်းတဲ့ငှက်ကို သူတို့မို့ဖမ်းချင်တာ ရွှေလှောင်အိမ်မှာ ပျော်လို့မရပါ၊
ချစ်တဲ့ကောင်းကင်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုရှာ"

ရေချိုးပြီးအဆောင်ပေါ်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မတက်သေးဘဲ
အဆောင်ဘေးသို့ လှည့်ကာ သရက်သီးကြွေတစ်လုံးကို သွားကောက်ခဲ့
သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ မလေးသည် အခန်းပြင်ဘက်တစ်နေရာမှာ
လျှပ်စစ်မီးဖိုတွင် ထမင်းအိုးကို တည်လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့အုပ်စုတွင် မ
လေးတစ်ယောက်သာ မိန်းမ အပီသဆုံးဖြစ်၍ အစစအရာရာ သူ့ကိုသာ

အားကိုးကြရသည်။

"သရက်သီးက သုပ်စားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အထဲက မှည့်နေပြီ၊ ငံပြာရည်နဲ့ တို့စားမှပဲ ရမယ်"

သရက်သီးကို မလေးဆီသို့ ပစ်ပေးရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မလေးက သူ့အိပ်ရာကို သိမ်းထားပေးထားသည်။ ရေကို စင်အောင်သုတ်ပြီး မျက်နှာကို ကရင်မိပတ်ဖြင့် လျှောက်ရိုက်လိုက်လေသည်။ ဆံပင်ကို ဘီးကဲ့ဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြီးချလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့ အလှပြင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးလေပြီ။

ကျောင်းတက်သည့် အချိန်တွင်သာ မြန်မာအင်္ကျီကို ဝတ်မြဲဖြစ်၍ ကျန် အချိန်များမှာတော့ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘလောက်စ်နှင့် စပို့ရှပ်ကိုသာ မြင်ရတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှပ်အင်္ကျီပွပွကို ခါးမှာ စည်းထားတတ်သည်။ သူ ဘယ်လိုပဲ ပစ်စလက်ခတ်နေနေ သူ့ မျက်နှာကလေးက အစဉ်ချို့မြဲ၍ အပြစ်ကင်းစင် နေတတ်၏။ စာတမ်းမပြီးခင် သူ့ မေမေက စာရေးခေါ်သည် ဆိုတော့ မလေးတို့ အားလုံး သူနှင့် ခွဲရမည်ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြ၏။

"ဘီ အက်စ် စီ အောင်ရုံဆို တော်ပြီပေါ့တဲ့၊ မေမေက လင်းကို စိတ်မချဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ လင်းကတော့ ကျောင်းနေရတာ အားမရသေးဘူး၊ ဒီလိုဘဝ မျိုးကံ နောက်ပြန်ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ နေ့"

လင်းလင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းမှစွန့်ခွာပြီး သူမြို့ သူ့ ရွာကို ပြန်သွားချင်သည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူတို့အားလုံးထဲတွင် လင်းလင်း၏ အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ မိဘစကားကို နားထောင်လွန်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘဲဥကတော့ လင်းလင်းကို မကျေနပ်စွာ စွဲချက်တင်မြဲ ဖြစ်သည်။

"လင်းလင်းက မိဘစကားကိုနားထောင်တာ လိမ်မာလွန်းလို့ပဲလား၊ လင်း

လင်း ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်မှာကို ကြောက်လို့ပဲလား၊
အသည်းနှလုံးကိစ္စကိုတောင် မိဘကို ပုံအပ်ထားတာကတော့ လွန်လွန်း
တယ်"

လင်းလင်းကတော့ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောမြဲဖြစ်၏။

"ဘဲဥမက လင်းကိုမှ နားမလည်ဘဲကိုး၊ လင်းမှာ အသည်းနှလုံးပေးပြီး
ချစ်ရမယ့်သူမှ မရှိတာ"

"မရှိတာလား၊ လုံးဝကို မစဉ်းစားဘဲ မေ့ထားတာလား"

"မေ့ထားတယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် လင်းမှာလည်း
ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်မှု မရှိဘူးလေ"

သူ မည်သို့ပင် ရှင်းပြ ရှင်းပြ ဘဲဥကတော့ အယုံအကြည် မရှိလှပေ။
အထူးသဖြင့် ကိုခင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။

"ဟော ဘဲဥတို့တောင် ပြန်လာပြီ၊ ဒီမှာ ထမင်းကျက်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဘာ
တွေ ဝယ်လာလဲ ဟင်၊ ပဲပင်ပေါက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ပဲလား"

မလေးက ဘဲဥနှင့် ဂေါက်တေးမတို့ကို ဆီးကြိုရင်း မေးလိုက်၏။ လင်း
လင်းကတော့ အဆောင်၏ သံဆန်ခါ အပေါက်များ ကြားမှနေ၍ သရက်ပင်
ပေါ်မှ သရက်သီးတွဲကြီးများကို စိတ်ထက်သန်စွာ ငေးမောကြည့်နေသည်။

"ဟောဒီက ရွှေမင်းသမီးက ညည်းတော်မူလွန်းလို့ ကန်စွန်းရွက် ဝယ်မ
လာတော့ပါဘူး၊ သခင်မဖုရားလေး ပြည်တော်မပြန်ခင် ကောင်းကောင်း
စားရအောင် ရှားရှားပါးပါး ပုစွန်ဝယ်လာတယ်၊ သူ့ချည်းပဲတော့ မဟုတ်ဘူး
ပဲသီးနဲ့ ရောချက်"

ဘဲဥက ကြိမ်ခြင်းထဲမှ ဟင်းချက်စရာများကို စားပွဲပေါ်သို့ချပေး လိုက်
သည်။ အခန်းအပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါတွင် စားပွဲတစ်လုံးကို ချထားလေ

သည်။ မလေးနှင့် လင်းလင်းတို့နေသည့် အခန်းက အဆောင်၏ ဘေးဘက် ပုဂံလမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူလျက်ရှိသည်။ ဂေါက်တေးမနှင့် ဘဲဥက အဝတ်အစားများကို မြန်မြန်လဲပြီး သူတို့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြ သည်။ သူတို့အားလုံး စုပေါင်း၍ ချက်စားကြ၏။ များသောအားဖြင့်တော့ သူ တို့မှာ ဘိုင်ကျနေတတ်၍ ဖြစ်သလိုပင် စားကြရသည်။ အိမ်မှပို့သည့် ပိုက်ဆံများကိုလည်း စာအုပ်ဖိုးနှင့် ရုပ်ရှင်ဖိုးအဖြစ်သာ အသုံးချလိုက်ကြ သည်က များ၏။ ပေပေတေတေနေသည့် အရာမှာတော့ သူတို့အားလုံး တူညီကြသည်။

"ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခွဲသွားရမှာ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ"

လင်းလင်းက အပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်းမှ အလေးနက်ဆုံး လေသံဖြင့် ပြော လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများက သူ တကယ်ပြောမှန်း သိသော်လည်း ဝမ်းနည်းသည့် အသွင်ကို ထုတ်ဖော်ရမှာ ဝန်လေးနေကြ၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ရယ်မောပစ်လိုက်ကြသည်။ အမြဲတမ်း တတွဲတွဲနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း တွေ ရုတ်တရက် ခွဲခွာရတော့မည် ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်လောက် အောင် ခံစားရတာ အမှန်ပင်။ အထူးသဖြင့် လင်းလင်းလို ရွှင်မြူးတက်ကြွ စွာ နေလေ့ရှိသော သူတစ်ယောက် လျော့ပါးသွားခြင်းဖြင့် သူတို့ ကမ္ဘာကြီး သည် သွေ့ခြောက်သွားရပေတော့မည်။

"သူတကယ် ဝမ်းနည်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုရောက်ရင် သူ့အဆက်ကြီးနဲ့ ပျော်နေမှာ"

မလေးက ပုစွန်များကို အခွံသင်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းများ က တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းလုပ်နေကြသော်လည်း လင်းလင်းကတော့ ငေးမော ရပ်ကြည့်နေဆဲ။ သူ့ ကိုတော့ အားလုံးက ခြွင်းချက်ဖြင့် ခွင့်လွှတ် ထားမြဲ ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးတွေ မကျွမ်းကျင်သည့် သံရိုက်သည့် အလုပ်မျိုး၊

မီးသွယ်ရသည့် အလုပ်မျိုးဆိုလျှင်တော့ သူ့ အကူအညီကို ယူရမြဲဖြစ်၏။

"သူ့ အဆက်ကြီးက ပျော်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသကာ ကိုဇော် နဲ့ကမှ ပျော်ရဦးမယ်"

ဘဲဥက ပဲသီးတွေကို ဓားဖြင့်လှီးရင်း မပြောသင့်သည့် စကားကို ထပ်ဆို ပြန်သည်။

"ဟောဒီ ဘဲဥကလေ ကိုဇော်ကိုပဲ သဘောကျနေတယ်၊ သူ့အတွက် ပြော ပေးလိုက်စမ်းပါ လင်းလင်းရယ်"

မလေးက အခြေအနေကို နားလည်သဖြင့် ဝင်ပြောပေးခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ တကယ်တော့ ဘဲဥသည် လင်းလင်း၏ အိမ်ထောင်ရေး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ ကျေနပ်သူမဟုတ်ပေ။ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ကို ဇော်နှင့်ကမှ တော်ဦးမည်ဟု ဘဲဥက ယူဆ၏။ ကိုဇော် ဆိုသူက လင်းလင်း နှင့် လက်ထပ်မည့် ကိုမျိုးထက် အငယ်ဖြစ်၏။ သူတို့ညီအစ်ကို အားလုံးကို မလေးတို့ မြင်ဖူးကြသည်။ ညီအငယ်ဆုံး ကိုတာက လင်းလင်းနှင့် ရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ လင်းလင်းနှင့် အကျင့်စရိုက်ချင်း တူသည်။ ကလေးဆန်၍ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကိုဇော်က ရုပ်လည်း ဖြောင့်သည်။ ခေတ်ပညာ လည်း တတ်သည်။ ဖော်ရွေ သွက်လက်သည်။ လင်းလင်း အပေါ်တွင်လည်း ဂရုတစိုက်ရှိလှ၏။ အစက ကိုဇော်ကို လင်းလင်းနှင့် စေ့စပ်ထားသူ ဟုသာ သူတို့ ထင်ခဲ့ကြသည်။ အင်းလျားဆောင်၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကိုဇော်နှင့် လင်းလင်းတို့ စကားပြောနေကြလျှင် အလွန် လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲအဖြစ် ကျောင်းသူတွေက ဂရုပြုအားကျစမြဲ၊ သို့သော် လင်းလင်းကတော့ ကိုဇော် နှင့် ပတ်သက်လျှင် ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုမြဲ ဖြစ်၏။

"လင်းလင်းက ကိုကိုကြီးကိုပဲ ယူရမှာ"

လင်းလင်းက ကိုကိုကြီးဟု ခေါ်သော ကိုမျိုးကို သူတို့ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ မြင်

ဖူးသည်။ ကိုမျိုး အဆောင်ကို လာလည်တော့ လင်းလင်း၏ ဆွေမျိုးသားချင်းပဲ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကာ အလွန်စပ်စုတတ်သော မိန်းကလေးများကပင် ငဲ့စောင်း၍သော်မှ မကြည့်ခဲ့ကြပေ။ မလေးနှင့် ဘဲဥ ကိုခေါ်ကာ လင်းလင်းက မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်မှာ တစ်ဖက်သားကို အားနာစရာပင် ကောင်း၏။

"ဒါ လင်းနဲ့ အင်ကော့ဂျ်လုပ်ထားတဲ့ ကိုကိုကြီးလေ၊ ကိုဇော် အစ်ကိုကြီး ပေါ့"

သူတို့သည် ကိုဇော်နှင့်တုန်းကလို ရယ်သွမ်း နောက်ပြောင်သော စကား များကိုလည်း မပြောဖြစ်ကြပေ။ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်နေသော ကလေးသူငယ်များလို ခေါင်းကိုသာ လေးလေးစားစား ညိတ်ပြမိကြ၏။ ထိုသူကလည်း ကိုဇော်တုန်းကလို "ဟာ လင်း သူငယ်ချင်း တွေက တယ်ချောပါလား၊ ကိုဇော်ကို ဘူးသီးကြော် လိုက်ကျွေးကြဦး လေ"ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောခြင်းမရှိ။ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လို ခပ်ကြောင်ကြောင်သာ ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။ လင်းလင်းထက် အနည်းဆုံး အသက် ဆယ်နှစ်ခန့်တော့ ကြီးမည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်က ချက်ချင်း ခန့်မှန်းမိကြသည်။ ပျင်းစရာကောင်းလှသော စကားဝိုင်းမှ ထွက် ခွာလာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဘဲဥ၏ မကျေနပ်မှုက စတင်တော့သည်။

"လင်းလင်းတို့ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်တဲ့ ကိုဇော်နဲ့ တော့ မပေးစားဘဲ ဘုန်းကြီးလူထွက် ကိုမျိုးနဲ့ ပေးစားချင်တာလဲ"

"ကိုမျိုးက အကြီးဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးက ဘာဦးကျော် ဘက်က ပါတာလေ၊ ဘာဘကကော မေမေခင်ကကော ကိုကိုကြီးကို သိပ် ချစ်ကြတာ"

ဘဘဦးကျော်နှင့် မေမေခင်ဆိုသူတို့မှာ ကိုမျိုးတို့ ကိုဇော်တို့၏ မိဘများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လင်းလင်းတို့ မိသားစုနှင့် ကိုမျိုးတို့မိသားစု နှစ်စုသည် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာကပင် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ဖြစ်သည်ဟု လင်းလင်းက မကြာခဏ ပြောပြ၏။

"ကိုမျိုးကို ဦးစားပေးတဲ့အနေနဲ့ လင်းလင်းနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တာလား"

"ဆိုပါတော့"

"ကိုမျိုးနဲ့ မပေးစားဘဲ ကိုဇော်နဲ့ပေးစားရင်ကော ယူမှာပဲလား"

ဘဲဥက အရှိုက်ကိုထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၍ လင်းလင်း မျက်နှာ ပျက် သွားခဲ့သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော လင်းလင်း၏ မျက်နှာကလေးမှာ ညှို့မိုင်း သွားခဲ့သည်။

"လင်းမှာ အချစ်မရှိတာနဲ့ပဲ အပြစ်ဖြစ်ရရောလား ဘဲဥရယ်၊ ကိုမျိုးမဟုတ် ရင် ကိုဇော်နဲ့ကော ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး တွေးရလောက်အောင်ကို လင်းရဲ့ ရင် ထဲမှာ ပြဿနာမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ"

နောက်တော့လည်း ပကတိဖြူစင်သော လင်းလင်း၏ နှလုံးသားကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိပါးစေရန် သူတို့ မပြုလုပ်တော့။ ချမ်းမြေ့နေသည့် ဘဝ တစ်ခုကို ဘာကြောင့် အနှောင့်အယှက် ပြုတော့မည်နည်း။ အချစ်ရှိတိုင်း လည်း သာယာတာမှ မဟုတ်ပါပဲ။

"ဘဲဥမှာ ရည်းစားမရှိရင်တော့ ကိုဇော်နဲ့ အောင်သွယ်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဲဥ အသည်းကွဲမှာနော်၊ ကိုဇော်က သိပ်မျက်နှာများတာ လင်း လင်းက အပြင်ဘက်ကို ငေးမောနေရာမှ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ပြီးမှ အသည်းကွဲရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့"

မလေးနှင့် ဂေါက်တေးမတို့က ဘဲဥကိုကျိတ်၍ မျက်စောင်းထိုးကြသည်။

"ဘဲဥက တော်တော်ကွဲချင်နေ၊ ဒီလောက် ကွဲချင်တဲ့ဘဲဥ ကြက်သွန် ပါးပါး လှီးပြီး ကြော်စားပစ်လိုက်ဦးမယ်"

ဂေါက်တေးမက ရယ်စရာအသွင် ပြောင်းပစ်သော်လည်း သူတို့ရယ်သံက ခြောက်သွေ့နေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် သူတို့ချစ်သော သူငယ်ချင်းနှင့် ခွဲခွာရမှာ ဝန်လေး သည့်နည်းတူ များမကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် အတွက်လည်း နှမြောတသ မိ ကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဘဲဥ ရင်ထဲက စေတနာကို လင်းလင်းရော အားလုံးကပါ နားလည်ကြသော်လည်း အခြေအနေက ခင်းပြီးသားလမ်းကို လျှောက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

ထိုနေ့က သူတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ခါတိုင်းလိုပင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ ဈေးသွားကြသည်။ လင်းလင်းအတွက် လက်ဆောင်များ ဝယ်ပေးကြသည်။ အဆောင်မှာ ညနေစာကို တခမ်းတနား စားသောက်ကြသည်။

လွတ်လပ်သောဘဝ၏ ပျော်စရာ နောက်ဆုံးနေ့လေးပင်။

"လင်းလင်း၊ အောက်မှာ ကိုခင်မောင်ဦး ရောက်နေတယ်၊ လင်းလင်း ပြန် ခါနီးမို့ နှုတ်ဆက်ပါ ရစေဦးတဲ့"

ဂေါက်တေးမက လာပြောသည်။ ကိုခင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ အားလုံးက လိုလိုလားလား ရှိခဲ့ကြသည်မှာလည်း သိသာလှသည်။

လင်းလင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း အားကစားအရာမှာ ဝါသနာတူသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူး၏။ ကိုခင်မောင်ဦး က လင်းလင်းကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောသည့် နေ့မှစ၍ သူတို့၏ ပျော်စရာ ကောင်းသော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမှာ ပျက်ပြားခဲ့ရလေသည်။

"မတွေ့ ပါရစေနဲ့တော့ကွယ်၊ သူ့ ကို ကိုယ်အပြတ်သားဆုံး ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊

သံသရာရှည်မယ့် အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုတစ်ခေါက် ကိုယ် အိမ်ပြန်မှာ အပြီးပြန်မှာ၊ ရင်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ့်အရာ တစ်ခုမှ သယ်မသွားချင်ဘူး။"

သည်တစ်ခါတော့ ဘဲဥကလည်း ဘာမျှမပြောတော့။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဖြူစင်သန့်ရှင်းချင်တဲ့ သမီးအလိမ္မာလေး လင်းလင်းပေပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တော့လည်း သူ့ဘဝလမ်းက အေးချမ်း သာယာလှသည်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုလေးတစ်ခုသာ လိုနေတာပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်စုက လင်းလင်းကို ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့ကြတော့ မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာသော ကိုခင်မောင်ဦးကို မြင်ကြရသည်။ လင်းလင်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ အားလုံးကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ တမ်းတမ်းတတ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ သည့်ထက်ပို၍ ထူးကဲသော အမူအရာကို မပြ။ သူငယ်ချင်းများကသာ အချစ်ရှုံးသူ တစ်ယောက်၏ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ ရယ်မော ပျော် ရွှင်တတ်သော လင်းလင်း၏ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို သူတို့လည်း မေ့လို့မ ရ။

"သူတစ်နေ့မှာတော့ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားတတ်ဦးမှာပါ"

ကိုခင်မောင်ဦးက တိုးတိုးညည်းသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ လင်းလင်းပြောလေ့ရှိသော စကားလေး တစ် ခွန်းကိုသာ ကြားယောင်နေသည်။

"လင်းလင်းက ကိုကိုကြီးကိုပဲ ယူရမှာ"

"ဒီက ညီမလေး ထမင်းစားဦးမယ် မဟုတ်လား"

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

"ဖော့တောကိုတောင် ရောက်လာပြီပဲ"

ဝမ်းထဲက ဆာလောင်နေသည်ကို သတိရ၏။ ခရီးသည်များလည်း ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။ တံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ရ၏။ မိုးရေကြောင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသည် စိုနေလေသည်။ အပြင်ရောက်မှ အအေးဒဏ်ကို သိသိသာသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ မိုးဖွဲလေးများအောက်မှ ဖြတ်၍ ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ ပြေးသွားမိ၏။ ရင်ထဲမှာ ဆာလောင်လှသော်လည်း ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိပြန်ပေ။ မကျေနပ်သည့် စိတ်ကလေးက ပြန်လည် ပြေးဝင်လာသည်။

ထမင်းဖြူနှင့် အသားကြော်တစ်ပွဲကို မှာစားလိုက်ရသော်လည်း စိတ်မပါလှ။ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကိုင်ကာ အတန်ကြာ ငိုနေမိလေ၏။ ဆိုင်ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်မိ။

"ဟေး လင်း၊ တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ ဒီမှာလာတွေ့လို့၊ လမ်းမှာလဲတွေ့သမျှ ကားတွေ တားပြီး မေးလာခဲ့တာ၊ ကားက ပြင်နေရလို့ ထွက်တာလဲ နောက်ကျသွားတယ်၊ မိုးတွေက သိပ်ရွာနေတော့ ခရီးကလဲ မတွင်ဘူး"

အားပါးတရ အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ဝင်လာသော ကိုဇော်ကို ဆိုင်ထဲက လူတွေက လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ကိုဇော်က ပြောပြောဆိုဆို လင်းလင်း

ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေဟန်ရှိသော ဆိုင်ရှင် ဆီသို့ လက်တစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ ကိုဇော်ရှေ့ကို ဆတ်သားကြော် တစ်ပွဲနှင့် ယမကာတစ်ခွက် ရောက်လာသည်။

ယခုအချိန်အထိ လင်းလင်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုမိသေး။

"လင်းက အကြိုနောက်ကျလို့ စိတ်ကောက်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ မေမေခင်က ညကတည်းက ဆင်းခိုင်းနေတာပါပဲ၊ ကားက ဘယ်လိုမှ မပြီးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ခုမနက်မှ ဆင်းချလာရတာ၊ ရထား ဘယ်အချိန်ဆိုက်လဲ"

"မေးမနေပါနဲ့တော့၊ ဘူတာမှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ၊ ဘူတာကနေ ကားဂိတ်ကို ဂျစ်ကား ငှားလာရတယ်၊ ဟိုရောက်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ ဒီကားနဲ့ပါလာလို့ တော်သေးတာပေါ့"

"ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါ့ညီမ သိပ်ပင်ပန်းသွားတယ်၊ အဲ့လေ ယောင်လို့ ညီမ မဟုတ်ဘူး၊ မရီး မရီး"

"ကိုဇော်နော် လင်းကို မစနဲ့"

"မစဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်တော့ လင်း ပြန်လာတော့မယ် ဆိုတာနဲ့ လန့်ဖျားဖျားပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေလေရဲ့"

"ဟင် ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူးဗျာ၊ ရောက်မှပဲ မေးကြည့်ပေတော့"

ကိုဇော်က သူ့ဝသီအတိုင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောဆိုကာ ဆတ်သားခြောက်နှင့် အရက်ကို မြည်းနေလေသည်။ လင်းလင်းကတော့ သူလိုက်ပါလာသော ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ပြောင်းတင်ရန် သွား၍ စီစဉ်ရသည်။

အမိုးပေါ်ရောက်နေသော ပစ္စည်းအချို့ကိုတော့ မပြောင်းတော့ဘဲ သည်အတိုင်း တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုကားက အရင် ထွက်သွားနှင့်လေသည်။

လင်းလင်း ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုဇော်က သူ့ ခွက်ကို လက်စသပ်သည်။

လင်းလင်းနှင့် ... ကိုဇော်တို့နှစ်ယောက် ... လင့်ရီဗာကားရှိရာသို့ ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲမှ လူများက သူတို့ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး နှင့် ကြည့်နေကြမှန်း သိသာလှသည်။ ကိုဇော်က လင်းလင်း ကားပေါ် တက်သည်ကို စောင့်ပြီး ကားတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ပေးသည်။ ပြီး တော့မှ သူ နေရာသို့ လျှောက်လာကာ ကားမောင်းသူ နေရာမှာ ထိုင် လိုက်၏။

"ဟင် လင်း၊ အနွေးထည် ဝတ်မထားဘူးလား၊ အပေါ်ရောက်ရင် သိပ် အေးမယ်"

လင်းလင်း၏ ကိုယ်မှာ မိုးရေစက်တို့ကလည်း မခြောက်တတ်သေး၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေလေပြီ။

"အနွေးထည်ပါတဲ့ အိတ်က ဟိုကားထဲမှာ ပါသွားပြီ၊ ရပါတယ် မချမ်းပါ ဘူး၊ တောင်ပေါ်သူပဲ ဒီလောက်တော့ အအေးခံနိုင်ပါတယ် ၊ ဒီလို အေးအေး လေး မနေရတာလည်း ကြာပြီ"

"ဒါပေမဲ့ သိပ်အေးတယ် အမိရဲ့၊ တော်ကြာ ချွေးမချောကို ဂရုမစိုက်ရ ကောင်းလားလို့ မေမေခင်က ဆူနေဦးမယ်"

"ကိုဇော်နော် သူများကို မစရရင် မနေနိုင်ဘူးလား၊ သူများတော့ ပြော တယ် ကိုဇော်ကကော အင်္ကျီတစ်ထပ်တည်း"

ကိုဇော်က စပို့ရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။

ကိုဇော်အသွင်ကတော့ အစဉ်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှ၏။

"ကိုယ်တို့က ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ အနွေးဓာတ်ခံက ရှိပြီးသား"

ကိုဇော်က ကားစတီယာရင်ကို ကျင်လည်စွာ လှည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
ကိုဇော်.. ကားမောင်းလျှင် ကြမ်းသည်ဟုဆိုကာ မေမေတို့ ... မေမေခင်တို့
က မစီးရဲကြ။ လင်းလင်းကတော့ စိတ်ချစွာစီးမြဲ။ မြန်မြန်မောင်းသော
ကားပေါ်မှာ ဆံပင်တိုတိုတွေ လေမှာဝဲနေအောင် စီးရသည်ကို လင်းလင်း
နှစ်သက်သည်။

"ကိုဇော် တစ်နေ့လုံး သောက်နေတာပဲလား"

"တစ်နေ့လုံး မသောက်ပါဘူး"

"မသောက်ဘူးသာ ဆိုတယ် ခုနကပဲ သောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ ခု ဘယ်မှာသောက်လို့လဲ ကားမောင်းနေတယ်လေ"

"ဟင်း ပြောတတ်တယ်"

မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလျက်ပင် ရှိသေး၏။

ယူကလစ်နဲ့များ သင်းပျံ့နေသည်။

အကွေ့ အကောက်များသော တောင်ပေါ်လမ်းသည် စလေပြီ။
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မပါသဖြင့် ကားလေးသည် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ကွေ့ဝိုက်၍
တက်လာခဲ့၏။ ကိုဇော်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးလေး ညည်းရင်း
ကားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာပင် မောင်းလာခဲ့၏။ တောင်ပေါ်ကို မြင့်တက်
လာလေလေ အအေးဓာတ်က ပိုလာလေလေပင်။ လင်းလင်းက လက်နှစ်
ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပိုက်ထားမိသည်။

"ချမ်းရင် ဒီဘက်တိုးလေ၊ တံခါးကိုတော့ မပိတ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား"

လင်းလင်းက ကိုဇော်ဘက်ကို တိုး၍ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ တံခါး မပိတ်ချင်ဘူး၊ လေတိုက်တာကို ကြိုက်တယ်"

"မေမေခင်က လင်းလင်းနဲ့ ကိုကိုကြီးတို့အတွက် အိမ်တစ်လုံး ထပ်

ဆောက်နေတယ်လေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီးပဲ၊ အေးတဲ့အရပ်မှာ ပြတင်းပေါက်တွေ ဒီလောက်ထည့်ဖို့ မလိုပါဘူးလို့တောင် ဘာဘာက ပြောနေသေးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ပြတင်းပေါက်များတော့ အလင်းရောင် ပိုရတာပေါ့၊ မီးလင်းဖိုလေး တစ်ခုလောက် ထည့်ခိုင်းရမယ်၊ မက်မန်းပင်တွေရှိတဲ့ ခြံထဲမှာလားဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ လင်းလင်းက အုန်းကိုင်းမှာ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် အခြေချဖို့ စိတ်ကူးတယ် ထင်တယ်"

"ဒါကတော့ ဘယ်မှာပဲနေနေ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျလေး နေရတော့ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုဇော်ရာ၊ ကိုကိုကြီးသာ သူ့အပင်တွေ မနှမြောဘူး ဆိုရင်တော့ ကစားကွင်းလေးတစ်ခုတောင် ထားချင်တယ်"

"ဘာလဲ ဘတ်စကက်ဘောအသင်း ထောင်မလို့လား ဟား ဟား"

"အို ကြက်တောင်လေး ဘာလေး ရိုက်ရတာပေါ့"

"ကိုကိုကြီးက သူ့ အပင်တွေကို တစ်စက်မှ အထိခံတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အင်းလေ လင်းလင်း ပြောရင်တော့ ရချင်ရမှာပေါ့၊ နောက်တော့လည်း ကလေးတွေအတွက်ပါ ကစားကွင်းအသင့် ဖြစ်နေအောင်လို့လို့ ပြောပေါ့ လင်းလင်းရယ်၊ ဟား ဟား ဟား"

"ကြည့်၊ ကိုဇော်နော်"

လင်းလင်းက ကိုဇော်ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထုမိ၏။ ကိုဇော်က ပေါ့ပါးစွာ တဟားဟား ရယ်မောနေဆဲပင်။

တောင်ကမ်းပါးယံ အထပ်ထပ်သည် တရိပ်ရိပ် နိမ့်ဆင်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ မိုးဖွဲလေးများသည် တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းနေဆဲ။ မနက်က

ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည့် စိတ်အဟုန်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွား၏။ လန်းဆန်းတက်ကြွသော ဗီဇစိတ်ကလေးက ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် တွေ့ရမည်ကို တွေးကာ ပျော်လာ၏။ အထူးသဖြင့် မေမေ။ လင်းလင်း၏ ဘဝတွင် အချစ်ရဆုံးနှင့် အတွယ်တာရဆုံးမှာ မေမေသာလျှင် ဖြစ်၏။ မေမေရင်ခွင်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသည်မှာ ငါးနှစ်တာမျှရှိပြီ။ မေမေသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လင်းလင်းတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမများထဲ၌ အနူးညံ့ဆုံးနှင့် အသိမ်မွေ့ဆုံး မိန်းမသား တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေ၏။ မေမေမျက်နှာသည် တောင်ကျစမ်းရေလို အစဉ်ပင် အေးမြလှသည်။ မေမေတွင် မာန်မာနမရှိ။ အမျက်မရှိ။ မေမေ၏ မေတ္တာတရားကို လင်းလင်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မေမေစကား မှန်သမျှကို အသက်ထက်ဆုံး နားထောင်ခဲ့မိခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လင်းလင်း၏ မေမေကို သူငယ်ချင်းတွေက မမြင်ဘူး၍သာ သူတို့က မေမေအပေါ် အထင်လွဲမှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မေမေ၏ အေးချမ်းစင်ကြယ်မှုကို သူတို့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး ခံစားဖူးကြမည်ဆိုလျှင် လင်းလင်း ဘာကြောင့် မေမေစကားကို သည်မျှ နားထောင်ရသည်ကို သဘောပေါက်နားလည် ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မေမေသည် သူချစ်သော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆီသို့ ခွဲခွာနေစဉ် ကာလအတွင်း တစ်ခေါက်မျှ ရောက်မလာနိုင်ရှာခဲ့ပေ။ မေမေသည် ကားမှောက်ရာတွင် ပါပြီးကတည်းက ခြေတစ်ဖက် မသန်တော့ပေ။

"ကိုဇော်"

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်ငေးမောနေရာမှ လင်းလင်းက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ လင်း၊ ဘာတွေတွေးပြီး ဘာများသတိရလို့လဲ"

"ဪ ကားကို မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါလို့"

"ဟောဗျာ ဘယ်လိုများဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်လိုကောင်ကို ကားမြန်မြန် မောင်းခိုင်းတယ် ဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံ မှာစီးမှပဲ ရတော့မယ်"

"မေမေ့ကို သတိရလို့ ကိုဇော်ရဲ့ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်လှပြီ"

"အမလေး လင်းရယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ပိုကို ပိုတယ်၊ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေ အသည်းစွဲဖြစ်နေရတာ၊ ဒီထက် မြန်မြန်မောင်းလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ မိုးက ရွာနေတယ်ဗျ၊ ဒီလောက် မောင်းလာတာသိရင် မေမေခင်က ဘုရားတနေမှာ"

မိုးစက်များ ကျဲပါးစ ပြုလာ၏။

နေရောင်ခြည် လွဲလွဲကို မြင်ရသည်။

တောင်ပေါ်လမ်းသည် သာယာလှပ၍ နေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ချမ်းအေးခြင်းသည် စိတ်၏ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးခြင်းကို ထောက်ကူ ဖေးမလျက်ရှိသည်။ လျှို့မော်များကြားမှ တောင်ကျစမ်းလေးများ စီးဆင်းသံကို ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရသည်။ မိုးစက်နှင့် မြေကြီးတို့ ထိတွေ့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော မြေသင်းနံ့လေးသည် သင်းထုံနေ၏။ နဖူးဆံစများကြားသို့ လေတိုးသဖြင့် စိမ့်အေးသော အတွေ့အထိကို ခိုက်ခိုက်တုန်တုန် ခံစားရသည်။

သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ၏ ပသာဒကို မီနိုင်သော အလှအပသည် မရှိနိုင်တော့ပြီ တကား။
